

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie ze skargi T. L.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. VI S 251/23,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 8 stycznia 2025 r.,

1. odrzuca skargę;

2. umarza postępowanie w przedmiocie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych.

l.n

UZASADNIENIE

Skargą z 20 sierpnia 2024 r. T. L. (dalej: „skarżący”) wniósł skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. VI S 251/23. W ocenie skarżącego rozpoznanie skargi na przewlekłość postępowania trwało ponad dwanaście miesięcy, w konsekwencji czego domagał on się zasądzenia na jego rzecz 10 000 (słownie: dziesięć tysięcy) złotych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725 z późn. zm.: dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Natomiast w myśl art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego od dawna formułuje się pogląd, że przez „tok postępowania w sprawie” w znaczeniu przyjętym w art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, należy rozumieć „postępowanie co do istoty sprawy”, którego bieg nie powoduje „przejęcia” rozpoznania istoty sprawy do sądu wyższej instancji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 listopada 2012 r., KSP 15/12; 24 września 2014 r., III SPP 206/14; 13 listopada 2014 r., III SPP 227/14; 16 czerwca 2015 r., III SPP 12/15; 10 stycznia 2017 r., III SPP 65/16; 18 czerwca 2021 r., I NSP 39/21; 6 września 2023 r., I NSP 10/23).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skoro postanowieniem z 29 maja 2024 r. w sprawie VI S 251/23 Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny odrzucił skargę wniesioną przez skarżącego na przewlekłość postępowania przed Sądem Okręgowym w Warszawie pod sygn. akt IV C 1391/22 oraz przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Woli w Warszawie pod sygn. akt II C 813/17, to w takim stanie rzeczy przedmiotową skargę należy uznać za niedopuszczalną jako wniesioną poza tokiem postępowania (art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 395 § 1 w zw. z art. 397 § 1¹ w zw. z 394¹ § 3 k.p.c. w zw. Z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji postanowienia. Konsekwencją odrzucenia skargi na przewlekłość postępowania, wobec jej niedopuszczalności jest zbędność orzekania w przedmiocie wniosku skarżącego o zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie opłaty od skargi. Postępowanie w tym zakresie należało więc umorzyć na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w zw. z art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 355 k.p.c.

ł.n

r.g.